

hedsstyrelsen udtaler sin Misbilligelse og giver en Tilrettevisning.

Under Hensyn til den store Interesse, Samfundet har i den samvittighedsfulde Udøvelse af Lægens — i Medfør af en offentlig Anerkendelse — udøvede Gerning, anser man det imidlertid for nødvendigt at foreslaa en særlig Straffebestemmelse for grovere eller gentagen Forsømmelse eller Skødesløshed i Udøvelse af Lægekaldet. Det er ikke tilstrækkeligt, at Lægen vil kunne straffes for den Skade, han forvolder, naar Betingelserne herfor er til Stede, men Skødesløshed og Forsømmelse bør kunne straffes, selv om Skade ikke er indtraadt, og selv om — hvad der ofte vil være Tilfældet — Aarsagssammenhæng mellem Skødesløshed og indtraadt Skade ikke kan bevises. Læger maa med Hensyn til Forsøelser begaaede under Udøvelse af deres Kald være undergivet samme Ansvar som Personer, der virker i offentlig Tjeneste eller Hverv. Man foreslaar derfor for Læger en Straffebestemmelse, der i det væsentlige svarer til den, der i Henhold til § 157 i Borgerlig Straffelov gælder for saadanne Personer. Strafferammen svarer til den i Straffelovens § 157 fastsatte.

Naar en Læge dømmes efter den saaledes foreslaaede Bestemmelse, vil tillige Retten til at udøve Lægevirksomhed kunne frakendes ham, dersom Betingelserne herfor efter § 20 er til Stede.

Det vil efter Omstændighederne kunne anses for Forsømmelighed eller Skødesløshed, hvis en Læge i sin Gerning anvender uvederhæftige Helbredelsesmetoder, f. Eks. i Samarbejde med en Kvaksalver. Lægen vil herved ofte kunne skaffe sig et stort Klientel, navnlig blandt Patienter med hysteriske Lidelser eller uheldredelige Sygdomme, og i Ly af sin Autorisation vil han kunne udnytte disse Patienter økonomisk og derved skaffe sig langt større Indtægter, end han ved hæderlig Lægepraksis vil kunne opnaa. Ved de i §§ 18 og 20 foreslaaede Bestemmelser vil der imidlertid være skabt Mulighed for at modvirke den Læge, der anvender uvederhæftige Helbredelsesmetoder enten selv eller gennem en efter hans Anvisning arbejdende Kvaksalver. Med Hensyn til det Tilfælde, at den Kvaksalver, med hvem Lægen allierer sig, ikke handler efter Lægens Anvisninger, henvises til Bemærkningerne til § 19.

Til § 19.

Som anført i Bemærkningerne til § 18, forekommer det, at en Læge træder i Samarbejde med en Kvaksalver og misbruger sin Stilling til at dække Kvaksalveren, som derved opnaar et Skær af videnskabelig Berettigelse for sin Virksomhed. Hvis Lægens Samarbejde med Kvaksalveren er af en saadan Art, at Undersøgelsen og Behandlingen af de Patienter, der søger Kvaksalveren, virkelig sker efter Lægens Ordination, vil der ikke udadtil vækkes falske Forestillinger om Betydningen af Lægens Stilling i Samarbejdet, og der vil derfor ikke af *den Grund* være Anledning til at træffe særlige Foranstaltninger til Beskyttelse for Befolkningen. Lægen vil da være stillet, som om han selv anvendte de paagældende Helbredelsesmetoder; der kan da blive Spørgsmaal om overfor Lægen at bringe Bestemmelserne i § 18, jfr. § 20 til Anvendelse. Men deltager Lægen ikke i Undersøgelsen og Behandlingen af Patienterne i et saadant Omfang, at han reelt kan tage Ansvaret derfor, vil hans Forhold til Kvaksalveren kun tjene til at vildlede Folk, som ved, at Lægen lægger Navn til Virksomheden, maa faa den Opfattelse, at Lægen indestaar for hele den Behandling, der gives i paagældende Virksomhed.

Forsaavidt Kvaksalveren ved sin Behandling gør sig skyldig i Lovovertrædelser, f. Eks. overtræder Bestemmelserne i §§ 25—27 i Lovudkastet, kan der være Spørgsmaal om at straffe Lægen som meddelagtig heri.

Det maa imidlertid anses for nødvendigt, at der skabes Mulighed for at straffe Lægen, selv om Kvaksalveren ikke kan drages til Ansvar. Man foreslaar derfor en særlig Straffebestemmelse for Læger, der træder i Samarbejde med Lægfolk, som tager syge i Kur, paa en Maade, der er egnet til at bibringe Almenheden den urigtige Forestilling, at Behandlingen sker efter Lægens Anvisning eller paa hans Ansvar.

Gør en Læge sig skyldig i Overtrædelse af denne Bestemmelse, vil Retten til at udøve Lægegerning kunne fratages ham efter § 20, forsaavidt Betingelserne herfor er til Stede.

Til § 20.

Som anført under Afsnit V i Kommissionens Betænkning, har man anset det for nødvendigt, at der skabes Hjemmel for at kunne fratage en Læge Ret til at udøve